

nisationerne, risikerer man jo, at folk melder sig ud af brancheorganisationerne for at blive fri for at betale. Brancheorganisationer kan da selvfølgelig være noget ondskab, men i al almindelighed mener jeg, at de er gode, fordi de er med til at skabe en vis justits inden for de forskellige brancher. Og her kan man jo risikere, at det er de forkerte, der melder sig ud, og som ikke betaler. Det synes jeg i sig selv er et problem, også for organisationerne.

Jeg er helt enig i, at det er absolut påkrævet med en øget kemikaliekontrol og måske især med kosmetikbranchen. Det er det uden tvivl. Jeg tror, der findes mange forskellige stoffer, som vi skal være på jagt efter. Men jeg mener, at den her måde at skaffe penge på også er lidt af et problem, fordi man til stadighed udvider sit budget i de forskellige organisationer inden for miljøsystemet. Det kunne jo være, hvis det ikke var slet så let at skaffe finansiering, at man så kunne omprioritere lidt og nedprioritere nogle andre steder.

Hvornår holder det i øvrigt op igen? Man bygger hele tiden noget nyt på. Bliver der nogen sinde fjernet noget, som ikke er så vigtigt længere?

Jeg har været kritisk over for det her. Det er da muligt, at jeg kan overtales til at se fornuften i det. Det vil vise sig under udvalgsbehandlingen.

Så undrer jeg mig i øvrigt over, at man udsender spørgsmål til ca. 60 høringsberettigede. Nej, det er fint, man gør det, men man får kun svar fra 20, hvoraf de fleste, der svarer, er offentlige styrelser og institutioner. Så er der et fra Malene Risbjerg Olsen. Jeg sad og undrede mig lidt over, hvorfor hun var høringsberettiget, og så så jeg, at nej, det var ikke Malene, det var Maiken Johannisson, der var høringsberettiget. Det kunne jeg heller ikke forstå. Hvorfor var hun høringsberettiget? Så står der sandelig en linje længere nede, at det er Veterinær- og Fødevarerdirektoratet. Det skal altså ikke komme miljøministeren til skade, at de har således styr på deres ting. Men når man kan sende et høringssvar som en e-mail med Malene eller Majken som afsender, så synes jeg simpelt hen, at formalia efterhånden er blevet lidt forfladgede. Men det må nogle andre tage op og gøre lidt ved.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg må indrømme, da vi skulle behandle de to forslag i dag - det ene var en genfremsættelse

fra sidste år, hvor der var et klart flertal for det, men hvor to af de vigtigste forslag var puttet ud til et særligt udvalgsarbejde, og så det her forslag - var det min vurdering, at det ville blive en af de fredeligste og mest kortfattede debatter, vi havde her i Folketinget om miljøområdet. Men man kan jo tage fejl.

Jeg må indrømme, at jeg har betragtet dette som et af de mest fornuftige, mest uskyldige forslag, man kunne forestille sig. Tænk, at det kan give anledning til så mange negative kommentarer fra borgerlig side. At Venstre kommer med dem er måske udtryk for automatpiloten, men at andre normalt fornuftigt tænkende mennesker reagerer, som de gør, er kommet helt bag på mig. Jeg må selvfølgelig tage ansvaret for de efter min mening klare misforståelser om, hvad der er meningen med det her forslag.

En af de største miljøudfordringer i vores tid er anvendelsen af tusindvis - tusindvis - af kemiske stoffer, hvis direkte virkning knap er kendt, hvis langsigtede virkninger ofte er ukendte, hvis nedbrydningsstoffer er ukendte, og hvor samvirke mellem forskellige kemiske stoffer er ukendt.

Der er ingen tvivl om, at det stigende kemikalietryk udgør et af de alvorligste miljøproblemer i vores samfund. Hvis det skal løses, skal der sættes ind først og fremmest globalt og internationalt og inden for det europæiske samarbejdes rammer. Jeg har da også netop i dag fremlagt en strategi på kemikalieområdet, hvor det internationale spiller en afgørende rolle.

Det er dernæst vigtigt at styrke branchens, industriens, ansvar i forbindelse med det store kemikaliespørgsmål. Det er urealistisk, for ikke at sige naivt, som nogle ordførere her i dag siger, at spørgsmålet om kontrol med kemikalier og kvalitet af kemikalier er myndighedernes ansvar, at det skal myndighederne klare, og at det skal skatteyderne betale for. Så bliver den opgave ikke løst.

Vi er nødt til og give industrien et ansvar. Det gælder også de enkelte brancher, og det gode i Danmark er, at brancherne faktisk er optaget af at løfte det her ansvar. Den danske kemiske industri adskiller sig generelt fra sine internationale samarbejdspartnere ved en meget positiv holdning til miljøet og en meget stor ansvarlighed.

Kosmetikbranchen, som har givet anledning til det her forslag, er jo ikke omfattet af den kemiske industri. Langt de fleste produkter er i øvrigt importeret og har jo af gode grunde ikke